

רחמי מספרות:

השעון דוהה, מלמד אותי שזהו, כל האפשרויות מוצנו. גיטה הודיעה לי עכשיו שלא מסתדר לה להחליף איתי, ובעוד שעתיים אני אמורה להיות בעבודה. חצי שבוע עבר עלי בניסיונות להחליף את המשמרת של שלישי. לא הלך לי הפעם. מה לעשות? מקווה שאמא תוכל לעזור לי גם היום. ואם לא... שיניי ננעצות בשפה התחתונה. לא מתאים לי לבזבז שלישי משכורת על מטפלת או שמרטפית. חבל שגאולה פחות קשובה. ראש צוות אמורה להתחשב קצת יותר, לא?

נשיפה מתפרצת מהפה שלי. כנראה לא, אם מדובר בשירות לקוחות. לוחצת ארוכות על הספרה 3, מקווה שאמא תבין אותי. תמיד היא מבינה.

"מה נשמע, רחלי?" הקול של אמא נשפך דרך הפומית, מרחיב לי את הסמפונות.

"יש לי היום משמרת צהריים", אני יורה מהר, "ועד עכשיו ניסיתי להחליף עם מישהי. לא הצלחתי", תבוסה בקול שלי.

"נו, אז תביאי את יוני לפה", הפשטות שבה נאמרת ההצעה מחממת אותי.

"את לא עובדת היום אחר הצהריים?" המילים מתגמגמות לי.

"אני עובדת היום, כמו בכל יום שלישי. אבל הבנות צריכות להיות בבית. לא אמורה להיות בעיה".

ואם יש להן תוכניות? מבחנים? השאלה נקברת עמוק בתוכי. מעדיפה לא לתת לאמא רעיונות. היא הסכימה שיוני יגיע אליה, זה מספיק. "תודה, אמא".

עכשיו יש לי שעתיים להתארגן. לא, לא שעתיים. בעוד שעתיים אני כבר אמורה להיות מחוברת לטלפון ולקבל שיחות וצעקות. יש לי שעה ורבע מקסימום, וכדאי לנצל אותה בצורה המוצלחת ביותר. המכונה מתמלאת בזריזות. ברגע האחרון אצבעותיי נהדפות אחורנית. לא כדאי להפעיל אותה עכשיו. לא אספיק לתלות את הבגדים, וחבל שהתכולה תתקמט במשך שעות. עדיף להכין ארוחת צהריים. סליחה, ארוחת ערב. לפני הכל הבצל נקצץ. לא משנה מה אבשל, תמיד יהיה לו שימוש. בערב לא נחמד להתבשר. זה כבד מדי. אולי קציצות טונה. אפשר לאכול אותן קרות, לצרף ירקות מאודים ופתיתים. אולי סלט חי ופיתה.

אחרי העבודה אני חוזרת כל כך מותשת, שאין לי כוח אפילו לחמם את האוכל. מקווה שלנחמי או לבלומי יהיה סבלנות לארגן את יוני לשינה, ואולי גם להרדים אותו. הטונה מונחת על השיש, הביצים מצטרפות אליה, והפיתות יוצאות מהפריזר.

רגע, מה אלעזר יאכל בצהריים? הצצה חפוזה במקרר מלמדת, שנותר זנב של מלפפון. אפילו הגבינה נגמרה. אם הייתי אישה טובה, היו עכשיו פיתות בצל בתנוה, מפנקות את הבעל שחוזר מסדר א'.

משהו מתמרד בי מול הקביעה הזו. אני אישה טובה, אפילו שאין לי זמן להעמיד עכשיו פינוקים שכאלו.

חלב יש? רפרוף מהיר מלמד שכן. מפשירה את עוגת השמרים שנותרה משבת. לפחות משהו מתוק שיהיה כאן. האמת שנשאר לצ'ו מאתמול, וגם אורז. מצוין. חימום מהיר במיקרוגל וארוחת צהריים תהיה לו. מקסימום יצרף גם פיתה לחגיגה. אולי אכין צ'יפס מהיר בתנור, ואז תואר האישה הטובה יגיע לי ביושר.

טוב, מרוב תוכניות הכל מתבלגן לי. השעון, בכל מקרה, אינו מתחשב ברצונות שלי, ונוסע בקצב שלו. קודם כל שקציצות הטונה יהיו מוכנות. לפחות שארוחת ערב תהיה כאן.

"את מתנשפת", אמא מעיינת בי, כשאני כמעט זורקת את יוני לזרועותיה. אפילו להיפרד ממנו נורמלי אין לי זמן.

"נכון, מאוחר לי מאד. עד שסיימתי להכין את ארוחת הערב, ולהתארגן".

"חבל שלא אמרת לי", אמא אומרת לגב שלי. "הייתי אורזת לך שתי מנות".

באמת חבל, אני חושבת וממשיכה לדהור במדרגות. אין לי אפילו זמן להגיב. הלחץ מהמבטים של גאולה ומהבנוס שעלול להישלל אם אאחר ממריץ את רגלי העייפות.

השניות בפלאפון רצות, מתחרות בי. אני חייבת לנצח במרוץ הזה. אין ברירה. לפחות עד שאמצא עבודה אחרת.

קו 64 לועג לי מרחוק. יופי לי, שככה ברח לי. עכשיו עלי לרוץ לשמואל הנביא, ולעלות שם על האוטובוס הראשון שיופיע. הייתי יכולה לחסוך לעצמי את כל זה, אם מישהו היה לוקח את יוני לאמא. מישהו, גיחוך צוחק בתוכי בקול גדול. מי זה המישהו הזה? אולי

שיעזור לי גם עם קפיצת הדרך? נחמי בלימודים, בלומי בעבודה, אלעזר בכולל, ואת אמא אני לא אטריח. עוד מישהו?

קו 71 מגיע איתי לתחנה, ואני עולה עליו במהירות. אם לא תהינה עצירות מיותרות, יש לי סיכוי להיות בזמן בעבודה. הדופק פועם בצווארי, מונה וסופר את השניות שנותרו עד לשעה אחת וחצי. אני שונאת את הלחץ הזה, להגיע ברגע הנכון. שונאת את המתח בכל פעם שהשיחה מתארכת מעבר לזמן שהחברה מקציבה. שונאת את העבודה הזו.

הי, לא כתבתי לאלעזר על הארוחה שממתנה לו במקרה. עכשיו הוא ב'מנחה'. אחר כך יהיה בלתי אפשרי ליצור איתו קשר. גאולה אינה מרשה שהניידים יהיו על שולחן העבודה, וצלצולים זה דבר שעלול לגרום שימוע או נזיפה. לא חסר לי להסתבך לפני שיש עבודה אחרת. בכל זאת חייבים לשלם שכירות, ולחיות ממשהו.

יש הפסקה, אבל היא רק לאחר שעתיים של עבודה, לפחות. טוב, אין ברירה. אמא תבין אותי. היא תיאלץ לעשות את התיווך הזה. שוב לחיצה ארוכה על הספרה 3.

"כן רחלי, הספקת את האוטובוס?" אמא מבררת. "יוני, בוא, סבתא תביא לך שניצל". צביטה קטנה מתנחלת לי בלב. אמא טובה היתה עכשיו מאכילה את הילד שלה במסירות, כפית אחר כפית של בריאות. במקום זה הילד שלי נזרק לסבתא שלו. כל האמהות שלי נעלמת, במרוץ אחר הפרנסה.

הר חוצבים מתקרב, ואין לי הרבה זמן. מניחה את כל הכאבים בצד, ומבקשת מאמא לעדכן את אלעזר על האורז והלצ'ו שבמקרה.

"ושום מנה עיקרית?" התמיהה של אמא שורטת אותי. איך? איך לבעלבוסטע גדולה כל כך יצאה בת כמוני?

"לא הספקתי", אני לוחצת על לחצן ה'עצור'.

"אולי אני אציע לו שיעבור דרכנו", אמא חושבת בקול, "אם הוא

רוצה כמובן, וייקח לו כמה חתיכות של שניצלים. אני מקווה שלעצמך
דאגת לפחות לארוחה”.

לא. לא הספקתי לדאוג לעצמי, אבל אני לא טורחת ליידע בכך
את אמא...א.